

Sygn. akt II KK 216/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. B.**,

skazanego za czyn z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. art. 160 § 1 k.k. i art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2021 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...), częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt. IV K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Ł., w sprawie o sygn. akt IV K (...), uznał D. B. za winnego popełnienia czynu z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. art. 160 § 1 k.k. i art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych.

Po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy D. B. i prokuratora, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...), w stosunku do D. B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył wymierzoną wyżej wymienionemu karę do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności (pkt 1), w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok w mocy (pkt 2).

Wyrok Sądu odwoławczego w części dotyczącej D. B. został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Uzasadniając wniosek, obrońca odwołał się do zasadności wniesionej kasacji oraz sytuacji osobistej skazanego, konkretnie jego choroby psychicznej oraz podejmowanego w związku z nią leczenia, akcentując negatywne skutki, które mogłyby dotknąć skazanego w przypadku wykonywania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Co prawda z samej treści art. 532 § 1 k.p.k. nie wynikają przesłanki wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Trzeba bowiem mieć na względzie, że regułą jest wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza

ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego D. B. od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

Należy ponadto wskazać, że okoliczności podnoszone w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie, dotyczące sytuacji zdrowotnej skazanego – jego choroby psychicznej i podejmowanego leczenia, jak słusznie zauważył autor kasacji, mogą być rozpatrywane przez pryzmat instytucji prawa karnego wykonawczego, takich jak odroczenie lub przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności, a nie przy orzekaniu w przedmiocie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., III KK 30/08; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2021 r., II KK 410/20). Wypada zaznaczyć, że w przypadku skutecznej argumentacji i prawidłowego wykorzystania instytucji przewidzianych w prawie karnym wykonawczym, skazany nie będzie narażony na negatywne konsekwencje wykonania kary pozbawienia wolności. W przypadku choroby psychicznej uniemożliwiającej wykonanie kary pozbawienia wolności, odroczenie lub przerwa nie są ograniczone żadnym terminem, można je bowiem stosować do czasu ustania przeszkody.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.